

orgánů, t. j. o volbě výboru spořitelů, ředitelství, revisního odboru a jiných komitetů, komisí a orgánů, které se při spořitelnách podle jednacího řádu zřizují. Základem výkladu autorových je spořitelní zákon, stanovy spořitelů, předpisy řádu volení do obcí a jednací řády spořitelů. Autor přihlíží též hojně k judikatuře a uvádí nejdůležitější nálezy Nejv. správního soudu (mnohé nepublikované) ve zvláštní kapitole příručky. Spis je doplněn praktickými příklady, přehlednými tabulkami a vzorci volebních zápisů. Je cenným příspěvkem k naší chudé spořitelní literatuře. Kš.

ANTONÍN HARTMANN: *Zákon o soukromých zaměstnancích*. Nákl. Právnického knihkupectví a nakladatelství. Praha 1934, str. 420, 40 Kč. — Nový komentář obsahuje výklad zákona ze dne 11. července 1934, č. 154 Sb. z. a n., o pracovním poměru soukromých úředníků, obchodních pomocníků a jiných zaměstnanců v podobném postavení, a dále čtyři dodatky o statkových úřednících (zák. z 13. I. 1914, č. 9 ř. z. a zák. čl. XXVII 1900), o pracovní době (zák. z 19. XII. 1918, č. 91 Sb. o osmihodinové době pracovní; prováděcí nařízení k tomuto zákonu z 11. I. 1919, č. 11 Sb.; vl. nař. z 1. XII. 1921, č. 499 Sb. o úpravě pracovní doby v lékárnách a smlouva č. 80/1922 Sb. o omezení počtu pracovních hodin v prům. závodech), o nedělním klidu (zák. z 16. I. 1895, č. 21 ř. z., změněný a doplněný zákonem z 18. VII. 1905, č. 125 ř. z.; vl. nař. z 21. III. 1919 č. 150 Sb.; nař. min. sprav. z 30. VI. 1911, č. 129 ř. z.; zák. z 3. IV. 1925, č. 65 Sb., a zák. čl. XIII/1891) a o cizincích (zák. z 13. III. 1928, č. 39 Sb. o ochraně domácího trhu práce).

Zpracování tohoto komentáře liší se od obdobných prací autorových zejména obsáhlým teoretickým výkladem připojeným k jednotlivým paragrafům. Podkladem nového zákona zůstal zákon o obchodních pomocnících ze 16. ledna 1910, č. 20 ř. z., a mohl tedy autor přihlídnouti k hojné judikatuře a literatuře k tomu zákonu se vztahující. Komentář, doplněný časovým a věcným přehledem, bude vítanou praktickou pomůckou. Kš.

Dr. JOSEF KAZIMOUR: *Státní péče o lesy v Čechách v letech 1754 až 1852*. Část I. Do válek napoleonských. — Praha. Zemědělské museum. 1933, str. 169 in-8. (Musej. publikace, 24.) — Loni zemřelý Josef Kazimour byl vážný historik a vyšel ze školy Pekařovy. Odtud je dobře znám z pečlivě vedených bibliografií historických. Jeho skutečnou zásluhou zůstává vedle toho organizace zemědělské práce historické, hlavně zemědělského musejnictví, které právě jemu vděčí za velkorysé, celostátní pojetí. Kazimour si však při své veliké činnosti veřejné i politické strádal materiál pro podrobná monografická zpracování z agrárních dějin. V tom ho zastihla nenadálá smrt. Po jeho smrti pietně vydává zemědělské museum práci o státní péči o lesy. Je to zcela zpracované a dokončené dílo, bohatě provázené pramenným i literárním aparátem, z něhož je jasné vidět, jak vážně Kazimour pojímal svůj úkol agrárního historika.

Samotné téma je právnický velmi zajímavé. Jde totiž o obor hospodářský, který byl normami regulován a právě tato záměrná péče státu je jakási červená nit, kterou autor sleduje s překvapující určitostí. Poměrně dosti záhy setkáváme se s počátky soustavnější péče o lesy se strany státu, třebaž jeho interest se zatím na poč. 16. stol. obmezuje jen na zásadu neztenčovat lesní plochy. Vzniká tu rozpor mezi zájmem veřejným a soukromým, který je diktován obchodem jak pro trh domácí, tak i na vývoz (zejm. do Saska). Dřevo bylo jak surovina, tak i tovary z něho zhotovené (zejm. potaš) příliš důležité, poněvadž nebyly v hospodářství zavedeny náhradní hmoty, jako na př. pro stavby (kámen, cihly), topení (kamenné uhlí, rašelina), k nimž teprve až ve stol. 18. v akcích pro spoření dřívím se sahalo. Domácí obchod byl v Čechách zmonopolisován podskalskými pražskými obchodníky a stinné jeho strán-